

## Gatheka nr.1 Livets beruselse.

Der finnes mange ting i livet som er berusende, men iakttar vi livets natur, fristes vi til å tenke at det umulig kan finnes noe mere berusende enn vårt eget liv. Bekreftelsen på dette vil vi først og fremst finne hvis vi tenker på hva vi var i går, og sammenligner det med vårt forhold i dag. Gårdsdagens lykke eller ulykke, rikdom eller fattigdom er som en drøm for oss. Det er bare våre forhold i dag som har noen betydning. Dette liv i den stadige opp og nedgang, med sine ustanselige forandringer, løper som rennende vann og i forbindelse med dette rennende vann tenker så mennesket: "Jeg er dette vann." Men i virkeligheten vet han ikke selv hva han er. Hvis et menneske for eksempel går fra fattigdom til rikdom, og disse rikdommer tas fra ham, så beklager han seg. Han beklager seg fordi han ikke husker at før han fikk rikdommen var han fattig, og at det var fra fattigdommen han kom til rikdom. Iakttar vi et menneskes illusjoner i livet vil vi finne, at han på hvert enkelt utviklingstrinn hadde en spesiell illusjon. Undertiden lengtet han etter bestemte ting, til andre tider brydde han seg ikke om dem. Og hvis vi som tilskuere kunne iaktta vårt eget liv, ville vi finne at det ikke var noe annet enn en eneste beruselse. Det som engang ga oss tilfredsstillelse og vakte vår stolthet, det vil til andre tider føles ydmykende. Det som i sin tid gledet oss, vil en annen gang bedrøve oss. Det vi engang satte overordentlig pris på, det setter vi til andre tider aldeles ikke pris på. Legger vi merke til vårt daglige livs handlinger, og er vi i besittelse av en våken rettferdighetssans, vil vi oppdage at vi ofte gjør et eller annet, som vi aldri har tenkt å gjøre eller si noe som vi aldri hadde tenkt å si. Ja som vi sogar nødig ville ha sagt. Eller vi oppfører oss slik at vi uvilkarlig utbryter: "Men hvorfor var jeg så dum." Undertiden tillater vi oss å elske og beundre noen, vi gjør det kanskje i dager, i uker, i måneder, i år (skjønt år er en meget lang tid) inntil vi føler: Å jeg tok feil, der kommer kanskje noe som er mere tiltrekkende, og så slår vi inn på en annen vei og vet hverken hvor vi befinner oss eller hvem vi elsker. Med hensyn til vårt livs handlinger og deres virkning, opptrer vi undertiden helt impulsivt, uten å overveie hva vi gjør. Til andre tider får vi så og si et anfall av godhet, og vi fortsetter en tid med å gjøre det vi tror er godt, inntil det kommer en reaksjon hvor all denne godhet igjen er borte. Likedan er det i forretninger, i stillinger og i handel. Vi får en impuls: "Dette må jeg gjøre, jeg må gjøre det." Da føles det i øyeblikket som om vi eier all verdens styrke og mot. Undertiden er vi utholdende, undertiden varer det bare en dag eller to, så har vi glemt hva vi holdt på med, og så gjør vi noe annet. Dette viser at mennesket i sitt liv, i sine verdslige gjøremål, kan sammenlignes med et lite trestykke som løftes opp av havets bølger når bølgene hevet seg, og som kastes ned når bølgene faller. Derfor har Hinduene kalt livet i verden Bawasada, et ocean, et alltid stigende og fallende ocean. Og menneskets liv driver omkring i dette ocean, som rommer alle denne verdens aktiviteter, uten å vite hva han gjør, uten å vite hvor han går hen. Det som forekommer ham å være av betydning, er bare det øyeblikk som han kaller nuet, fortiden er en drøm, fremtiden ligger i tåke. Det eneste som er klart for ham; er nåtiden.

Menneskets trofasthet, kjærlighet og hengivenhet i det jordiske liv er ikke meget forskjellig fra fuglenes og dyrenes. Der er en tid da spurven ser til sine unger, bringer dem korn og putter kornet i deres nebb. I denne tid venter også ungene engstelig på morens komme med deres føde. Dette fortsetter inntil vingene har utviklet seg. Men når ungene først har lært trærnes grener å kjenne, og de under den kjærlige mors beskyttelse har fløyet en del omkring i skogene, så kjenner de aldri senere igjen den mor som var så kjærlig mot dem. Der gis også øyeblikk fulle av følelse, impulser fulle av kjærlighet, trofasthet og hengivenhet, men så kommer det igjen tider hvor disse følelser forsvinner, de blekner og fordufter. Og der kommer tider hvor mennesket tenker at han ønsker seg noe og at han heller ville elske noe annet. Jo mere vi tenker på menneskets liv i verden, desto bedre forstår vi at det ikke skiller seg meget

fra et barns liv. Barnet svermer en stund for sin dukke, men så snart det blir lei av dukken, gleder og morer det seg med en annen leke. Så lenge det svermer for dukken eller leken, tror det at dukken eller leken er det mest verdifulle i verden, men så kommer den tid, da det river dukken i to og ødelegger leken. Slik er det også med mennesket. Hans horisont er kanskje en litt annen, men hans måte å handle på er den samme. Alt det mennesket anser for å være av viktighet her i livet, som f.eks. det å samle rikdom, besitte gods, oppnå berømmelse og forfremmes til en stilling som han anser for ideel. Hvilket av disse mål han enn setter seg, så har det intet annet enn en berusende virkning, og derfor vil man se at han etter å ha nådd et slikt mål allikevel ikke er tilfreds. Og så vil han tenke, det var kanskje noe annet jeg ønsket, det var kanskje allikevel ikke dette. Men hva han enn ønsker, føler han det i øyeblikket som det viktigste, men etterat han har nådd det, synes han slett ikke det er så viktig, da ønsker han noe annet. I alt det han liker, og som gjør ham lykkelig, i alle hans fornøyelser: som teater, kino, golf, tennis o.s.v. ser det ut som om det moret ham å være i villrede, ikke å vite hvor han går hen. Det ser ut, som om han bare ønsker å utfylle sin tid, men at han ikke vet hverken hvor han vil gå eller hva han vil gjøre. Det vi mennesker kaller nytelse, er for det meste de øyeblikk, når vi føler oss mest beruset av livets virksomhet. Enhver ting som dekker virkeligheten for våre øyne, alt det som gir oss en slags fornemmelse av liv, alt det vi kan hengi oss til, hvorigjennom vi blir oss en aktivitet bevisst, alt dette er det vi kaller nytelse. Den menneskelige natur er slik, at alt det den blir vant til, det finner den behag i, enten det gjelder mat, drikke eller en hvilken som helst virksomhet. Er man vant til det som er bittert, finner man behag i det bittere. Er man vant til det som er surt, er det sure en nytelse. Er man vant til å spise søtt, så liker man det som er søtt. Et menneske er kanskje kommet i vane med å klage over livet, og dersom han ikke har noe å klage over, søker han å finne noe. Et annet menneske ønsker andres sympati, og når han klager til andre over at han blir dårlig behandlet, må han ofte søke for å finne en eller annen behandlingsmåte, som han kan klage over. Dette er nemlig også en slags beruselse. Så finnes der mennesker som er vant til å stjele. De liker det, det er blitt en vane for dem, og selv om der finnes en annen utvei, så liker de den ikke, de vil ikke benytte den. På denne måte blir menneskene vant til visse ting i livet, som så blir en beruselse, en nytelse for dem. Der er også mange, for hvem det er blitt en vane å engste seg over alt mulig. Den aller minste lille ting plager og engster dem. De kan kjæle for den minste lille ting som rammer dem, den blir som en plante, som de vanner og nærer. Og hvor mange er det ikke som direkte eller indirekte, bevisst eller ubevisst, blir vant til sykdom, og allikevel er sykdom mer en beruselse enn en virkelighet, og så lenge mennesket holder tanken på sin sykdom fast, så lenge holder han den så og si vedlike, og sykdommen setter seg fast i hans legeme, og ingen doktor formår og fjerne den. Såvel sorgen som sykdommen er en beruselse.

## Livets Beruselse 2

Menneskets livsforhold, hans egen begrensning og hans livsbetingelser skaper hos ham en illusjon og gir ham en beruselse slik at han ikke forstår andres forhold, hverken de menneskers som står ham nærmest eller sin bys eller landets befolknings. Og beruselsen er der ikke bare i hans våkne tilstand, men den følger ham også i hans drømmer på samme måte som en drunker drømmer om de ting som har å gjøre med hans drukkenskap. Enten han så er glad eller bedrøvet, om han er bekymret eller morer seg opplever han det samme i sin drøm. Og drømmen vil fortsette å leve dag og natt. Hos enkelte vil den fortsette hele livet, hos andre bare en viss tid.

Men mennesket elsker denne beruselse like meget som drankeren elsker vinens beruselse. Når et menneske opplever et eller annet interessant i sin drøm, og noen forsøker å vekke ham, vil han selv etter at han er våken for et øyeblikk føle det som om han helst ville til sengs igjen og avslutte den interessante drømmen. Til tross for at han vet, at det var en drøm og at noen vekket ham, så ønsker han allikevel å sove for å få med slutten på drømmen. Denne beruselse kan iakttas under alle livets forskjellige forhold, ja selv i de religiøse, filosofiske og mystiske livsforhold vil dette vise seg. Menneskene søker det som er vanskelig og innviklet, de ønsker å vite beskjed om det de ikke kan forstå, og de liker å høre om de ting som de ikke kan gripe med sin forstand. Forsøker du å gi mennesket den enkle sannhet, så bryr han seg slett ikke om den. Han ønsker å få seg forelagt noe han ikke kan forstå. Når store lærere som Jesus Kristus kommer til jorden og gir Sannhetens budskap i enkle ord, så sier tidens mennesker: "Dette står jo i våre hellige skrifter, vi kjenner det allerede." Men når som helst det blir gjort et forsøk på å mystifisere menneskene ved å fortelle dem om feer, spøkelses eller ånder, da er de begeistret, for de ønsker å forstå det de ikke kan forstå.

Men allikevel har det som menneskene har kalt åndelig eller religiøs sannhet, vært nøkkelen til den opprinnelige, den endelige sannhet, den menneskene ikke kan se på grunn av sin beruselse. Og denne sannhet kan det ene menneske ikke gi det annet. Den lever i hver eneste sjel, for den menneskelige sjel er i seg selv den eneste sannhet. Og hvis det finnes noen som kan gi, så kan han bare anviser de midler hvorved sannheten kan finnes og tilegnes.

Religionene i sine forskjellige former har alltid vært metoder. Og gjennom disse metoder er så menneskene blitt undervist av de inspirerte sjeler, så de lærte å kjenne og dra nytte av den sannhet som lever i menneskets sjel. Men istedenfor å dra fordel av en religion på den måte som det var ment, har mennesket bare tatt den ytre del av religionen og gjort den til sin religion. Og så har de kjempet med andre og sagt: Min religion er den eneste riktige, din er falsk.

Men alltid har det levet noe vise her på jord. Det fortelles f.eks. i Bibelen at da Jesus Kristus var født, kom der noen vise fra Østen for å se barnet. Hva vil det si? Det vil si at de vise har levet til alle tider, og at deres livs oppgave var å holde seg nøktern og edru, til tross for den beruselse som omgav dem fra alle sider, samt å hjelpe sine medbrødre til å oppnå den samme nøkterne innstilling. Blant dem som har vært vise og hatt dette nøkterne syn og denne holdning, har det vært enkelte, som var i besiddelse av stor inspirasjon, kraft og kontroll, så vel over seg selv som over det indre og ytre liv. Og det er slike vise som er blitt kalt helgener, vismenn, profeter og mestre.

Denne verdens mennesker har på grunn av sin beruselse, når de fulgte og anerkjente en av disse vise, monopolisert denne ene som sin spesielle profet eller lærer og har så kjempet mot alle de andre, idet de har sagt: "Min lærer er den eneste sanne," på denne måte har de vist sin beruselse og drukkenskap. Og i likhet med den berusede vil han uten å tenke over det kunne slå eller såre et annet menneske som kanskje har en annen oppfatning enn han selv, som tenker, føler eller handler annerledes. Derfor er også de fleste store mennesker som er kommet til jorden for å hjelpe menneskene, blitt drept, korsfestet, såret eller pint, men de har

ikke beklaget seg, de har tatt det som en naturlig konsekvens. De har forstått at de levde i en beruselsens eller drukkenskapens verden, og at det er naturlig at en beruset mann må såre eller gjøre ondt. Dette har alltid vært verdens historie, til

hvilken tid og på hvilken del av kloden Guds budskap enn ble gitt.

I virkeligheten kom Budskapet alltid fra den ene og samme kilde, fra Gud. Hvilket navn vismannen enn bar så var Budskapet ikke hans, det var Guds budskap. Og de hvis hjerter hadde øyne å se med, og ører å høre med, de så og kjente den samme Budbringer i dem alle, fordi deres hjerter hadde mottatt Budskapet. Og de hvis hjerter ikke hadde øyne eller ører, de har sett på Budbringeren som den der var av størst betydning. De så ikke at det er Budskapet det kommer an på, det er Budskapet som gjelder. I hvilken tidsperiode Budskapet enn kom, og i hvilken form det enn var kledd, har det bare vært det ene Budskap, Visdommens Budskap.

Det ser nesten ut som om verdens beruselse stadig har øket, inntil den kuliminerte i den ulykke, den store blodsutgydelse som verden nylig har gjennomlevd (1. Verdenskrig), og hvis like aldri har vært sett i verdenshistorien. Og dette viser at verdens beruselse nå må ha nådd sitt høydepunkt. Men allikevel kan ingen virkelig påstå, at verden selv nå virker nøktern og edruelig, for vi ser stadig nye spor av denne beruselse i tidens uro og jag, selv om den store blodsutgytelse er over.

Sufibevegelsen har sin opprinnelse i ordet Sophia som betyr visdom, visdommen Budskap.

Dens mål er det samme som gjennom alle tidsperioder var budskapets mål, det å hjelpe menneskeheten til å bli nøktern og edruelig samt å lære dem kjærlighet til sin neste. Uten tvil er politikk, utdanning og forretning også midler til å bringe mennesker av forskjellig rase og nasjon i kontakt med hverandre, men åndelig sannhet samt forståelse av livet er de eneste midler som kan skape den brorskapsfølelse, som intet annet kan hjelpe oss til.

Dette Budskap har ikke til hensikt å danne et eksklusivt samfunn, for der finnes allerede mer enn nok av samfunn som bekjemper hverandre. Men Budskapets hensikt er gjennom kunnskap om sannheten å tilveiebringe en bedre forståelse mellom de forskjellige klasser og samfunn. Dette er ikke en ny religion, og hvordan skulde det kunne være en ny religion, når allerede Jesus Kristus har sagt: "Jeg er ikke kommet for å gi en ny lov, jeg er kommet for å oppfylle loven." Og dette Budskap er foreningen av alle religioner.

Vårt hovedformål er å fornye verdensreligionene for på den måte å bringe de forskjellige religioners tilhengere i vennskapelig forståelse og toleranse. Alle mottas i Sufi-ordenen med åpne armer, hva deres religion enn er, hvilken kirke de enn tilhører, hvilken tro de enn har.

Det spiller ingen rolle. Man får personlig hjelp og ledelse med hensyn til øvelser og meditasjon, der holdes også studieklasser hvor livets forskjellige problemer behandles. Det vesentlige formål for hver og en av Ordenens medlemmer bør være å gjøre alt, hva der står i hans makt for å bringe menneskene forståelsen av at hele menneskeheten må bli en eneste fellesskap i Guds Enhet.

## Om Tro

Folk har ofte spurt meg: "Hva har sufiene å si om reinkarnasjonen?" og min taushet til sine tider, mitt ja og nei til andre tider har gjort spørsmålet uklart for dem. Noen tenkte kanskje at jeg ikke trodde på det, og at hvis jeg ikke trodde, så trodde naturligvis heller ikke sufiene på det. Dette er ikke så. Enhver sufi har frihet til å tro hva han forstår er riktig og hva han kan forstå. Han er ikke bundet til noen bestemt tro. Ved å tro på en eller annen troslære forlater ikke sufien Sufismen, like så litt som han går ut av Sufi-ordenen ved ikke å tro. Der er fullkommen trosfrihet. For mitt ja var der en grunn og for mitt nei var der en grunn, ikke av hensyn til meg, men for den person som spurte. Denne verdens mennesker er så tilbøyelige til å ville gjøre tingene stive og hårde, ting som er av den fineste natur, som ord ikke kan forklare. Det er som å ville veie sjelen eller fotografere ånden, når et menneske søker å beskrive livet hinsides. Jeg personlig tror at du selv må bli istand til å virkeliggjøre det hinsidige. Du må ikke være beroende av mine ord. Å virkeliggjøre Selvet er målet. Tro på læresetninger er piller som gis til kur for syke mennesker. I virkeligheten er alle ting sanne til en viss grad, men i forhold til den endelige sannhet kommer de til kort i å bevise sin egen eksistens. Tingene fortoner seg forskjellig, sett fra de forskjellige plan, og når et menneske nede på den flate mark spør en person oppe på fjelltoppen: "Tror du også noe?" kan han ikke få vite meget. Den som spør må selv komme opp til fjellets topp og se. Det kan ellers ikke komme i stand noen sammenhengende samtale mellom de to. Sufiens holdning er rolig og stille fremskriden. Derved når du frem til det sted, hvorfra du selv kan se. Du vil kanskje si at det behøves tålmodighet. Ja, den åndelige vei er bare for de tålmodige. Tålmodighet er den vanskeligste kunst.

## **Det ytre og indre livs gjensidige avhengighet.**

Dette emne kan betraktes fra tre forskjellige synsvinkler. For det første ved å legge merke til dette vårt fysiske legeme, hvordan det avspeiler alt det tar inn i form av føde, i form av drikke og i form av medisin. Om et menneske har grovere eller finere føde eller om det har renere føde, så vil dette vises utad. Eller om det er en som slett ikke tar dette i betraktning, så vil også dette komme til uttrykk utad. Legemet viser den samme natur som det har arvet fra jorden, som det tilhører. For denne jords natur er slik, at tar den frø fra blomster, produserer den blomster, fra frukter kommer nye frukter og tar den sæd fra gift, produseres gift. Alle forskjellige ting produseres, men resultatet beror på det frø som er mottatt. Ingen ting av hva man spiser og drikker eller hva dette legeme tar til seg blir så forvandlet at ikke dette legeme vil åpenbare det utad. Og på den måten kan vi forstå meningen med det emne som jeg skal behandle her under betraktningen av vårt fysiske legeme.

Og lar vi tanken gå enda lenger vil vi kunne se legemets virkning på sinnet og sinnets virkning på legemet. Og dette kan først forstås ved å iakttå hvordan rusmidler virker på sinnet. Noe som er ganske materielt, som er fysisk når det blir tatt inn, hvordan dette influerer på sinnet, som ikke er materielt. Sinnet er i virkeligheten meget større enn hva vitenskapsmenn av i dag begrenser det til; hjernen.

Ordet "sinn" kommer fra sanskrit Mana, og fra dette ord stammer det engelske "man" - menneske. Hva er i virkeligheten mennesket? Hva er sinn? Ifølge Jesu Kristi ord er mennesket som det tenker, - mennesket er sine tanker, mennesket er sitt sinn. Derfor er det ikke legemet som man så ofte anser for å være seg selv, som er det egentlige menneske. Det virkelige menneske er dets sinn.

Alt detman fysisk tar inn i form av føde eller beruselse, influerer ikke bare på legemet, men også på sinnet. Og ikke alene det legemet tar inn, men også hva sinnet tar inn gjennom sansene øver sin innflytelse på legemet. For eksempel vil alt detman ser blir innrisset på sinnet. man kan ikke hjelpe for det, det gjøres mekanisk, og dette inntrykk beholdes. Alt detman hører, lukter, smaker eller berører, øver ikke bare sin virkning på legemet, men influerer også på sinnet. Dette betyr at menneskets forbindelse med den ytre verden er av en slik art at en uavbrutt mekanisk gjensidig vekselvirkning finner sted.

Hvert øyeblikk av et menneskes liv tar det til seg alt det dets sanser tillater det å ta inn. Derfor er det meget ofte slik at det menneske som leter etter feil hos andre, som søker etter det onde, deltar, uten å vite det, i alt som er ondt. Og resultatet blir dette: et menneske er f.eks. under inntrykket av en bedragersk person. Resultatet av dette inntrykk blir at selv om han vil kaste sitt blikk på en hederlig mann, vil inntrykket av bedrag være der. Og fra dette er det at alle slags pessimistiske innstillinger skriver seg. Et menneske som engang er blitt bedratt er alltid på vakt. Selv overfor en hederlig mann vil han være på vakt mot bedrag. En jeger som f.eks. kommer fra skogen etter å være angrepet av en løve, vil føle skrekk selv ved sin mors kjærtegn. Han tror løven kommer. Tenk på, hvor mange inntrykk, behagelige og ubehagelige, som vi uten å kjenne konsekvensen av tar inn fra morgen til kveld. På denne måten kan en person mot sin hensikt bli et ondt menneske. For i virkeligheten er ingen født ond. Ti skjønt legemet tilhører jorden, tilhører sjelen allikevel Gud. Og ovenfra har mennesket ikke fått noe annet enn godhet. Selv hos det sletteste menneske, hvis du kan berøre den dypeste dybde av hans vesen, vil du ikke finne noe annet enn godhet. Hvis det derfor finnes noe slikt som ondt eller dårlig, er det bare fordi mennesket har ervervet det, ikke villig, men kun ved å være åpen for alle slags inntrykk, da det er naturlig at et hvert menneske er åpen for inntrykk.

Uten tvil er hemmeligheten ved det som kalles overtro - som eksisterer i Østen og enkelte steder også i Vesten - overtroen om varslet, å finne i dette, i inntrykket. Man har f.eks. trodd at hvis du hører lyden av en spesiell klokke, vil der inntreffe dødsfall i dine omgivelser, eller hvis du ser en bestemt person vil lykke eller ulykke komme over din familie. Folk har enkelte tider trodd blindt, og fortsatt dermed i mange, mange år. Så var det andre intellektuelle som mente at det ikke var noe i all denne overtro og har derfor ignorert den. Men ved å undersøke vil man til slutt finne at hemmeligheten ved all denne overtro ikke er annet enn inntrykk, at det bare er det som sinnet har mottatt gjennom sansene som har influert ikke alene på legemet, men også på menneskenes affærer.

Det finnes vitenskap om fysiognomi eller frenologi som går så langt som til å si, at hvaman erverver hjelper til å forme de forskjellige muskler i ansikt og hode overensstemmende med hvaman har tatt inn i sitt sinn. Og det er skrevet i Koranen, at hver del av menneskets vesen vil bære vitnesbyrd om dets handlinger. Jeg vil si at det behøver ikke å bære vitnesbyrd om det i det hinsidige, men på den annen side, det bærer det her hver time på dagen. Hvis man vil studere livet, vil man finne at sinnet og legemet er formet av hva det har tatt inn fra den ytre verden. Som Kristus sier: "Hvor dine skatter er, der vil også ditt hjerte være". Alt det man skatter og vurderer høyt, det skaper man i seg selv. Det er utvilsomt slik at når et menneske beundrer skjønnhet, vil han ta inn til seg alt han ser av skjønnhet; skjønnhet i former, i linjer og farger. Men mer enn det; skjønnhet i vesen og i holdning, hvilket er ennå større skjønnhet.

Det er ingen tvil om at under verdens nåværende forhold overser mennesket i høy grad skjønnheten i kultur og dannelse. Utvilsomt gir dette oss en påminnelse om at verden isteden for å gå frem går tilbake, av den grunn at sivilisasjonen ikke bare er en industriell utvikling eller en materiell kultur, og hvis dette er blitt kalt sivilisasjon, er det ikke det rette ord for den rette ting. Å gi en forklaring på hva sivilisasjon er, er ikke særlig vanskelig. Det er fremgang mot Harmoni, Skjønnhet og Kjærlighet. Når man avviker fra disse tre store prinsipper i livet, kan man kanskje være meget skapende, men på samme tid er det ikke sivilisasjon.

Enhver rase og trosbekjennelse har uten tvil sine prinsipper for riktig og galt, men det finnes et grunnprinsipp i religion, i hvilket alle trosbekjennelser og alle folkeslag kan møtes. Dette prinsipp er å se skjønnhet i handling, i holdning, i tanke og følelse. Det er ingen handling som bærer stemplet riktig eller galt. Men det som kan være galt og uriktig er hva vårt sinn er vant til å se som galt og uriktig, fordi det er fattig på skjønnhet. Den som derfor søker skjønnhet i alle dens former; i handling, i følelse og i oppførsel, han vil prege sitt hjerte med skjønnhet. Alle de store som fra tid til annen er kommet til denne verden for å vekke menneskeheten til en større sannhet, hva lærte de, hva bragte de? De bragte skjønnhet. Det er ikke hva de lærte, det er hva de selv var. Den intellektuelle forståelse av skjønnhet eller tale om skjønnhet, - en kan ikke tale, en kan ikke foredra nok om den. Ord er rike nok til å uttrykke hverken skjønnhet eller godhet. Man kan bruke tusen ord og allikevel aldri bli i stand til å uttrykke dette. For det er noe som står over ord, og sjelen alene kan forstå dette. Den som alltid i sitt liv, i hver liten ting han gjør vil følge skjønnhetens regel, vil alltid ha fremgang og han vil alltid være i stand til å skjelne mellom riktig og galt, mellom godt og vondt.

## Gatheka nr. 7

### Sufi - Mystisisme.

Det finnes en Gud og en Sannhet, en religion og en mystisisme, en kan kaller den Sufisme eller Kristendom, Hinduisme eller Buddhisme, hva en vil. Likesom Gud ikke kan deles, således kan heller ikke Mystisismen deles. Det er en feiltagelse når et menneske sier: "Min religion er forskjellig fra din". Da vet han ikke hva religion vil si. Og der kan ikke være mange mystisismer, like så lite som der kan være mange visdommer. Det finnes bare en visdom. Likeledes er det en feiltagelse av menneskene å si: "dette er østerlandsk og det er vesterlandsk," for det viser bare mangel på visdom. Det er den guddommelige sannhet menneskene må tilegne seg, uten hensyn til hvilken del av verden de tilhører. Det er også en feil når menneskene skjeler mellom mystisisme og okkultisme. Det er en feil å si: "dette er mitt øye, og dette er ditt." De to øyne tilhører en sjel. Hvis et menneske betegner mystisismen som en gren på sannhetens tre og sier at mystisismen er en gren, så tar han feil, for mystisismen er stammen som forener alle grener. Så kommer vi til det spørsmål, hva mystisisme i virkeligheten er. Mystisisme er den vei, hvor man gjør sannheten til virkelighet. Jesus Kristus har sagt "Jeg er sannheten og veien." Han har ikke sagt: "Jeg er sannhetene og veiene", for det finnes bare en vei. Det finnes en annen vei, som er den gale. Det finnes mange religioner, men ikke mange visdommer. Mange gudshus for tilbedelse, men bare en GUD. Mange hellige skrifter, men bare en Sannhet. Det finnes også mange metoder, men bare en vei. Og enten er det den riktige vei eller den gale.

Det finnes mange metoder, hvorved man kan nå frem til denne virkeliggjørelsens vei. Men det finnes fire hovedveier: gjennom hjertet, gjennom hodet, gjennom handling og gjennom tro. Et menneske må velge mellom disse fire forskjellige metoder å utvikle seg på, for derigjennom å forberede seg for reisen på denne vei, den eneste vei, den som kalles mystisisme.

Ingen religion har rett til å kalle den sin, for den er alle religioners vei. Ingen kirke kan si, at den eier den, for den tilhører alle kirker. Ingen kan si: "Dette er veien" om den vei som han har valgt. For alle andre når frem via den samme vei.

Folk forestiller seg ofte at en mystiker vil si det samme som en asket; at en mystiker er en som drømmer, en som dveler i luften, en som ikke lever her på jorden, et menneske som ikke er praktisk, og at en asket må leve som en eremitt. Dette er i virkeligheten ikke tilfelle. Meget ofte ønsker folk å se i mystikeren et egenartet menneske. Eller hvis noen er rar, så sier de at han en mystiker. Men dette er en gal oppfatning, en overdrivelse en ensidig betraktning. En virkelig mystiker må vise likevekt, balanse. Hun må ha sitt hode i himmelen og sine føtter på jorden. Den virkelige mystiker er likeså våken i denne verden som i den annen

En mystiker er ikke et menneske som mangler intellekt. Hun er ikke en som drømmer, hun er lysvåken. Men allikevel, en mystiker er en som er i stand til å drømme når andre ikke kan, og som er i stand til å holde seg våken når andre ikke kan. En mystiker holder balansen mellom to ting, kraft og skjønnhet. Hun ofrer ikke kraften for skjønnhetens skyld, og heller ikke skjønnheten for kraftens. Hun har kraft og nyter skjønnhet.

Med hensyn til begrensninger i en mystikers liv, så finnes det ingen. Hun har både balanse, fornuft, kjærlighet og harmoni. Mystikerens religion er enhver religion, alle religioner, og allikevel er hun hevet over det som folk kaller sin religion. I virkeligheten er hun selv religion, for hennes religion er ikke noen enkelt religion, den er alle religioner. Og moralen i alle religioner er gjensidighet. Å besvare all den godhet man mottar fra andre, å gjøre kjærlighetsgjerninger mot andre uten å vente påskjønnelse eller gjengjeld, samt villig å bringe ethvert offer, om aldri så stort, for kjærlighet, harmoni og skjønnhet.

Mystikerens Gud fins i hennes eget hjerte, mystikerens sannhet kan ikke uttrykkes i ord. Folk argumenterer og diskuterer ting som er av liten betydning, men mystisisme kan ikke diskuteres. Folk ønsker å tale for å få vite noe, men etterpå har de glemt det alt sammen. Som oftest er det ikke den som vet som snakker meget, men den som ønsker å vite. Den som vet, men ikke diskuterer, det er mystikeren, for hun vet at lykken finnes i hennes eget hjerte. Å fremstille den i ord, ville være som å fremstille oseanet i en vanndråpe.



Men det finnes en vin som mystikeren drikker, og den vin er ekstase. En vin som er så sterk, at mystikerens nærvær blir til vin for enhver, som kommer i hennes nærhet. Denne vin er det virkelige sakraments vin, og symbolet for den fins i kirkene. Man kan spørre: Hva er denne vin, hvor kommer den fra, og hva består den av? Man kan kalle den en kraft, et liv, en styrke, som kommer gjennom mystikeren, gjennom sfærer, som ethvert menneske er forbundet med. Og gjennom sin forbindelse med disse sfærer drikker så mystikeren den vin, som er den menneskelige sjels næring, og denne vin er ekstase, mystikerens beruselse. Og beruselsen er den kjærlighet, som manifesterer seg i det menneskelige hjerte. Og når en mystiker har drukket den vin, hva gjør det så, enten hun sitter på en klippe, i villmarken eller i et palass? Det blir aldeles det samme. Palasset berøver ikke mystikeren hennes glede, og klippen tar den heller ikke fra henne. Hun har funnet Guds rike på jorden, det hvorom Jesus Kristus har sagt: "Søk først Guds rike, så skal alle disse ting tillegges eder."

Menneskene streber etter så mange forskjellige ting her i verden, men sist av alt søker de den åndelige vei. Der fins likegyldige mennesket som sier: "Vi har et langt liv foran oss, og når den tid kommer at jeg må våkne, så skal jeg nok våkne." Men mystikeren sier: "Dette er den første og vesentligste ting, som jeg må passe på, alt annet er mindre vesentlig." Dette har den største betydning i hennes liv.

Må så en mystiker i sitt arbeide for å gjøre Gud levende i seg, forsømme sine plikter i verden? Det er ikke nødvendig. Der fins ingenting som en mystiker behøver å gi avkall på for å leve det virkelige liv. Hun må bare legge størst vekt på det, som er av størst betydning i livet. Det alminnelige menneske tillegger dette den minste betydning, men for mystikeren er dette det første og det største.

Man vil kanskje spørre: "Lever mystikeren et mediterende liv?" Ja, men meditasjon er for mystikeren som å trekke opp et ur. Det trekkes opp i et øyeblikk, og siden går det av seg selv hele dagen. Det er ikke så, at hun må tenke på det hele dagen. Hun bekymrer seg ikke om det. En Sjah av Persia pleide å sitte oppe om aftenen for å gjøre sine øvelser og be sine bønner. En gjest, som kom på besøk, var forbauset over å finne at han satt og medierte etter å ha arbeidet hele dagen. "Det er for meget," sa han, "Du behøver ikke å meditere". "Si ikke det," svarte Sjahen, "for du vet ikke." Om natten søker jeg Gud, og om dagen følger Gud meg."

De øyeblikk som anvendes til meditasjon, setter hele mekanismen i bevegelse lik en flod som beveger seg mot havet. Det tar ikke på minste måte mystikeren bort fra hennes plikter, det bare velsigner hvert ord hun taler med tanken på Gud.

I alt hva hun sier og gjør er der som en parfyme fra Gud, som blir til helbredelse og velsignelse. Og nå kommer vi til det spørsmål: "Når nå en mystiker, som blir så god og så hjelpsom, hvordan klarer hun seg da midt i alle dagliglivets trengsler?" Selvfølgelig må det daglige livs skarpe kanter virke skurende på henne og gjøre henne hjertesår. Naturligvis gjør de det, for mystikerens hjerte er mere ømfintlig enn noen annens. Der hvor der bare fins godhet og tålmodighet, der sårer alle torner. Akkurat som en diamant tilhugges, slik er det også med hjertet, når det slipes, det blir strålende. Og når et slikt hjerte er tilstrekkelig slipt, blir det som en flamme som opplyser livet, både for mystikeren selv og også for andre.

## Gatheka nr. 8

### Hvorfor delta i en studieklasser?

Hvorfor deltar vi i studieklassene? Er det for å tilegne oss åndelig makt, for å bli inspirert, for å oppleve fenomener, eller av nysgjerrighet? Alt dette er galt. Er det for å vinne noe materielt eller for verdslig fremgang? Det er ikke ønskelig. Å lære oss selv å kjenne, å vite hva vi er, burde være vårt mål.

Enkelte mennesker som beundrer fromhet og godhet, ønsker at alle og enhver skal være en engel. Og ikke før har de oppdaget at dette er umulig før de blir fylt av kritikk. Mennesket har i seg en djevel og en engel. Det er på samme tid menneske og dyr. Det er djevelen i oss som driver oss til å gjøre ondt uten grunn, av instinkt. Det første skritt burde være å fri oss fra denne holdning.

Ingen tror at hans spesielle demon kan være en manifestasjon av djevelen. Men kan noen si seg fri for en sådan ond ånd? Vi kan være behersket av en trolldomsmakt, og vi må overvinne en slik makt. Vi må frigjøre oss fra det onde. Enhver kan kjempe.

Vi må bli klar over til hvilke tider vi har lagt for dagen vår djevleske eller dyriske ånd. Vi ønsker å ha en menneskelig ånd. Å erkjenne selvet er hva denne menneskelige ånd søker. Alt i oss må bli menneskelig. Men hva kan vi gjøre for dette? Lese bibelen eller andre hellige skrifter? Alle disse bøker sier oss hva vi skal gjøre. Men du må finne det forråd av godhet som finnes i deg, som er i ditt hjerte. Etterhvert som du kultiverer ditt hjerte hever det seg oppad.

Ved askese kan du utvikle din sjel og oppnå ekstase. Men til hva nytte er samadi hvis vi ikke først og fremst er menneskelige? Hvis vi ønsker å leve i denne verden, må vi bli menneskelige. Asketen bør leve i en skog.

På hvilken måte kan vi kultivere hjertet, følelsen? Uten tvil er harmløshet, hengivenhet og vennlighet nødvendig, men det finnes noe ved siden av dette. Det er åpningen av et bestemt senter som gjør oss følsomme ikke bare utad men også mentalt.

Det finnes to slags mennesker; det ene vil bli grepet av musikkens skjønnhet eller av annet uttrykk for skjønnhet, det annet menneske er ufølsomt som en sten over for alt dette. Hvorfor? Fordi noe i hans hjerte og sinn ikke er våknet. Vi har fem sanser, men vi har også dessuten indre sanser, og disse kan nyte livet mere intenst.

Men noen vil kanskje si: "Jeg behøver ikke noen indre sanser, de ytre sanser tilfredsstill meg fullstendig". De ville si noe annet hvis de f.eks. mistet et øye eller en annen av sine fem sanser. For å bli fullstendig må et menneskelig vesen også utvikle sin indre følelse. Intellektuelt studium kan vare hele livet, det finnes ingen grense for det. Det er derfor en lærer ikke oppmuntrer til spekulasjon. Et læresystem betyr en atskillelse fra andre læresystemer. Sufien tilhører enhver religion. Derfor har sufien ingen særskilt trosform og spekulasjon. Der kan f.eks. være en sufi som tror på reinkarnasjonen og en annen som anerkjenner himmel og helvete. Sufiens arbeide går ut på å utvikle personligheten. Det du praktiserer er mere viktig enn hva læreren sier. Læreren kan gi deg støtte. Han kan si: "Ja, dette er også min erfaring".

Innvielse inneholder forskjellige grader. Det er betroelsen som læreren gir deg, men den sanne innvielse er Guds verk. Ingen lærer kan eller vil dømme. Eleven er den hvem læreren ønsker å vise tillit. Alle er velkomne til ham. Han er elevens åndelige far og mor. Lærerens liv er ofte en oppofrelse. Han blir plaget og har mange lidelser. Enhver liten hjelp er han alltid villig å yte.

Der kreves ingen spesiell kvalifikasjon for å bli en elev. Læreren gir, men eleven kan ta imot. Læreren er lik en sjelden juvel gjemt i en sten. Det er elevens sak å knuse stenen og finne juvelen.

I Østen er denne indre undervisning en del av religionen. I Vesten betraktes den utelukkende som oppdragelse. Den burde være en hellig oppdragelse. I Østen gir murshiden en oppgave og eleven øver seg på den en måned eller ett år. Vi kan ikke ha en forskjellig øvelse for hver uke. Min bestefar hadde samme meditasjonsøvelse i førti år og da hendte der ham et mirakel. Vi må ikke være begjærlig etter andre øvelser før vi har fått et resultat av den første. Og vi må love ikke å røpe disse øvelser.

Med hensyn til studiet av sufismen så er en del bestemt for innviede og en annen del for uinnvidde. Bare murshiden kan gi innvielse. Men studieklassene kan for en tid gis av en annen, som vet hvorledes de skal ledes. Notater kan gjøres, for det som både høres og sees er av dobbel hjelp. Undertiden kan dybden i en undervisning som ikke sees med det samme, bli forstått senere. Jeg sang en mantram i femten år uten å forstå den, men plutselig ble den åpenbart for mitt indre. Det finnes en lærer i enhver av oss som underviser, når tiden er inne.

Vi er tilbøyelige til å diskutere tingene, men det bør aldri bli en kjepphest. Ingen fremmer freden ved å strides. Under foredragene må vi ikke diskutere. Ånden i oss skal overveie det. Hvis det forekommer feiltagelser kommer disse fra murshiden, ikke fra Ham som taler gjennom murshid. Æren for all godhet og visdom tilhører Gud, ikke et menneskelig vesen. Diskuter ikke, ta det eller la det ligge. Gjør bruk av hva du er fortrolig med, glem det som ikke tiltaler deg. Mitt budskap er bestemt for menneskeheten i sin alminnelighet og ikke bare for spesielle mennesker. Hva jeg gir deg må du gi til andre.

## Gatheka nr. 9

### Læren om karma

I hindu-teologien er læren om karma mye mer fremtredende enn i Beni Israels religioner. Ved hindu-teologien mener jeg ikke bare den vedantiske og den braminske, men også den buddhistiske; ved Beni Israels religion mener jeg ikke bare jødedommen, men også kristendommen og islam. Hele teorien i hindu-filosofien er bygget på læren om karma, og moralen i Beni Israel er også bygget på karma. Den eneste forskjell er at på den ene side er moralen bygget på karma, på den annen side er filosofien bygget på karma.

Hva betyr så ordet karma? Ordet karma betyr handling. Det er ganske klart at det man sår høster man. Nåtiden er ekkoet fra fortiden og fremtiden er en refleks av nåtiden. Det er derfor logiske at fortiden skaper nåtiden og nåtiden skaper fremtiden. Ikke desto mindre tales det i sufiskolen mindre om dette emne. Folk som er interessert i læren om karma, undres ofte: "Hvorfor taler ikke sufismen om dette emne? Er sufismen motstander av denne teori? Svaret er: Sufismen er slett ikke noen motstander av læren om karma, men den måte en sufi ser på den på gjør at han må lukke sine lepper.

For det første: det som et menneske kaller riktig og galt, står i forhold til hans egen viten. Han kaller riktig det som han kjenner som riktig, og som han har lært å kalle riktig. Han kaller galt det som han har lært å kalle galt. På denne måte kan det være mange forskjellige nasjoner, samfunn og raser med forskjellige begrep om riktig og galt. Et menneske beskylder en annen for å gjøre noe galt, bare fordi han kjenner det som galt. Og hvordan vet han at det er galt? Det er fordi han har lært det, han har lest det i en bok, eller det er blitt ham fortalt. Folk har sett med gru og hat på andres handlinger og opparbeidet seg fordommer mot individer, samfunn, nasjoner og raser. Og likevel er det ikke noe skilt, stempel eller segl på handlingene som peker dem ut som riktige eller gale. Dette er en side av saken.

En annen måte å se den på: Ved ethvert skritt i utviklingen forandres menneskets begrep om godt og vondt, om riktig og galt. Og du vil kanskje spørre meg: "Hvordan forandres det? Ser han mer galt eller mindre galt etter som han utvikles?" En kunne naturligvis tro at i kraft av hans utvikling ville han kanskje se mer galt. Men det er ikke tilfellet. Jo mer man utvikles, dess mindre galt ser man. Det skyldes at man i tillegg til å se handlingen, ser motivet som ligger bak. Noen ganger kan en tilsynelatende gal handling kanskje være riktig på grunn av motivet som ligger bak den. Derfor er den som er uvitende ferdig til å gjøre seg opp sin mening om en annens handlinger, men for den vise er det å skulle danne seg en mening om en annens handlinger noe av det vanskeligste han kan gjøre.

Nå kommer vi til den religiøse side. Hvis et menneske utvikles åndelig, ser han det gale mindre og mindre ved hvert stadium av sin utvikling. Hvordan kan Gud fortsette å telle enhver liten feil hos de menneskelige vesener, som vet så lite om livet? Vi leser i bibelen at Gud er kjærlighet. Hva betyr kjærlighet? Kjærlighet betyr tilgivelse. Kjærlighet betyr ikke dom. Når mennesket gjør Gud til en grusom dommer sittende på sitt dommersete og griper fatt i ethvert menneske, forhører ham om alle hans feil, dømmer ham for hans handlinger og avsier kjennelse for at han skal utstøtes fra Himlen, hvor er da kjærlighetens Gud?

Nå skal vi legge den religiøse ide tilside og se på filosofien. Er mennesket en maskin eller er han en maskinmester? Hvis han er en maskin, da må han år etter år fortsette under en slags mekanisk utøvelse av sine onde handlinger. Hvis han er en maskin, da er han ikke ansvarlig

for sine handlinger. Men hvis han er en maskinmester, da er han ansvarlig for sine handlinger. Og hvis han er ansvarlig for sine handlinger, da er han herre over sine handlinger, sin skjebnes mester. Hvis han er en maskinmester, da er han mester for sin skjebne, han skaper sin skjebne som han ønsker.

Ut fra dette synspunkt sier sufien: "Det er sant, hvis noe er galt med meg, så er det virkningen av mine handlinger. Men det betyr ikke at jeg skal underkaste meg dem, jeg skal ta det med fatning, fordi det er mine handlinger. Men jeg må skape min skjebne, fordi jeg er maskinmesteren". Det er forskjellen. Jeg har selv hørt et menneske si: "Jeg har vært syk i så mange år, men jeg har føyet meg etter det fordi det er min karma jeg tilbakebetaler." På den måten kan han kanskje komme til å hale ut betalingstiden, som kanskje var på ti år, til å vare hele hans liv. I et slikt tilfelle handler sufien ikke bare som en pasient, men på samme måte som en doktor handler mot ham. Han sier: "Er min stilling dårlig? Er det virkningen fra fortiden? Jeg må få den helbredet. Fortiden har brakt meg nåtiden, men denne min nåtid vil jeg gjøre til fremtid." Det betyr bare at han ikke tillater fortidens innflytelse å beherske sitt liv. Han ønsker akkurat nå å frembringe den innflytelse som skal skape ham et bedre liv.

Men det er enda en viktig sak i tilknytning til dette. Før et menneske påtar seg selv ansvaret for tilbakebetaling av fortiden, spør han seg selv: "Hva har jeg vært i fortiden?" Hvis han ikke vet dette, hvorfor skal han så holde seg ansvarlig for det? Du kan bare være ansvarlig for noe som din bevissthet er farget av. Og det er en ganske tilstrekkelig byrde å bære i livet. Hvorfor øke den med en byrde fra den ukjente fortid?

Men dessuten, når du ser på deg selv filosofisk, hva finner du? Jo skarpere ditt syn blir, desto mindre bruddstykker av deg selv kan du finne. Jo mer bevisst du blir om virkeligheten, jo mindre bevisst blir du om ditt lille selv. Og alle disse byrder av fortidens handlinger er tatt opp av mennesket uten at han er bedt om det. Han kunne likeså godt ha oversett dem. De gir ham ingen fordel, det bare gir ham et øyeblikks tilfredsstillelse å tenke "Det er akkurat derfor jeg er i denne vanskelighet". Og denne rettferdighet forsterker hans vanskeligheter. Smerten som kunne være overstått fortsetter fordi han har forsterket sin smerte.

Hovedmålet for det esoteriske arbeide er å få bort for et øyeblikk den tanke på seg selv: "Hva var jeg? Hva er jeg? Og hva skal jeg bli? Man kan ha nok med bare å tenke på livet som et hele, hva det er, hva det kan ha vært, hva det vil bli. Det er denne ide som skaper et slags samlende synspunkt og forener i stedet for å oppstykke. Det er byggende, og hemmeligheten i åndelig frigjørelse er å finne dette. Braminene, vedandistene og buddhistene, som holder på læren om karma som den viktigste lære, hever seg over ideen om karma, så snart de kommer i berøring med ideen om det mål som kan oppnås ved åndelighet, og som de kaller Mukti eller Nirvana. For det er vilkåret at uten at et menneske har hevet seg over denne ide, kommer han ikke i berøring med Nirvana. Den bokstavelige betydning av Nirvana er (Vana – farge, Nir – nei) intet merke, ingen farge, ingen deling. Det er: å se det hele liv som et, virkeliggjøre det. Det er det som er hemmeligheten ved Nirvana.

To be circulated among the candidates for initiation in the Sufi Order.

## Gatheka nr. 10

### Livets Lov

Alt det som kommer til et menneske, - i virkeligheten er det mennesket som når frem til det. Ved dette mener jeg ikke å si at et menneske ikke fremkaller det, skaper det, erverver det, fortjener det, eller at det ikke kommer til ham tilfeldig. Alt som kommer kan komme til et menneske fra en av de nevnte fem veier: men i virkeligheten er det like fullt mennesket som kommer til det. De ovennevnte veier er riker fra hvilke en bestemt ting kommer. Men det som fremkaller tingene er mennesket selv. Denne subtile ide forblir skjult, inntil mennesket får en innsikt i livsloven og blir helt klar over dens indre arbeide. Hvis en for eksempel sa at et menneske kommer til en bestemt stilling, rang eller i besittelse av rikdom eller berømmelse ved å arbeide for dette, - ja, så var det sant sett fra utsiden, men mange arbeider og oppnår det ikke. Dessuten kan man kanskje si at alle Forsynets velsignelser kommer til deg, hvis du fortjener dem. Men livet viser oss at det er så mye som er motsatt av dette prinsipp. For det finnes i mange verden som ikke fortjener og allikevel oppnår. Ved enhver tilsynekomst av fri vilje synes det å være hjelpeløshet i enhver retning i livet. Og med hensyn til hva mennesket kaller tilfeldighet, så er det så mye som taler imot dette også. For en dyp innsikt i livet vil vise at det som synes å være tilfeldig, i virkeligheten ikke er tilfeldig. Det synes å være tilfeldig, da illusjon er livets natur.

Men for helt ut å forklare hva jeg mener med å nå fram til en bestemt ting: - Enhver sjel er så å si ustanselig i ferd med å bane seg en vei henimot noe, undertiden bevisst, undertiden ubevisst. Hva et menneske foretar seg utad er en synlig handling, en handling som kanskje ikke har noen forbindelse med hans indre arbeide, som er lik en reise. Ikke enhver vet hva han baner seg en vei mot, og likevel baner enhver seg sin vei. Enten en baner seg en vei henimot det mål han har ønsket, eller han baner seg en vei til det ganske motsatte mål, som han aldri har ønsket, det vet han ikke. Men når målet er virkeliggjort på det fysiske plan, da blir mennesket bevisst: "Jeg har ikke arbeidet for det. Jeg har ikke skapt det. Jeg har ikke fortjent det. Jeg har ikke ervervet det: hvordan er det da mulig at det er kommet? Hvis det var et mål han har ønsket, vil han kanskje gi seg selv æren for det. Han prøver å tro: "Jeg har på en eller annen måte gjort det". Men hvis det var et mål han ikke ønsket, da vil han forsøke å legge ansvaret på en annen, eller han går ut fra at det har hendt av en eller annen grunn. Men i virkeligheten er det en skjebne han er kommet til ved enden av sin reise. Du kan ikke bestemt si at han har skapt det, han har gjort det, at han har fortjent det eller at det er kommet tilfeldig. Hva som kan sies er at han har reist imot det, enten bevisst eller ubevisst, og er kommet frem til det. Ingen har derfor i virkeligheten, ved sine ønskelige eller ikke-ønskelige erfaringer vendt seg bort fra sin skjebne, som det var meningen han skulle komme frem til.

Ikke desto mindre, det som er mest nødvendig er å forbinde den ytre handling med den indre reise, en harmoni som sikkert vil vise seg å bli en årsak til fred og trøst. Det er dette som menes når det sies at man må ha harmoni inni seg selv. Og når denne harmoni først er frembrakt, blir man i stand til å se alle tings årsak bedre enn ved mangel på harmoni. Man kan kanskje spørre på hvilken måte harmoni vil kunne opprettes mellom den indre reise og den ytre handling. Det som vanligvis hender er at mennesket er så oppslukt av sin ytre handling, at hans indre holdning fordunkles for hans syn. Det første som derfor er nødvendig er å fjerne det dekke som skjuler den indre holdning for hans syn. Enhver er seg bevisst hva han gjør, men er ikke bevisst om sin indre holdning. Med andre ord, enhver vet hva han gjør, men det er ikke sikkert at enhver vet hva han går imot.

Jo mer man er seg dette bevisst, jo mindre blir utvilsomt ens virksomhet. For tanken leder handlingen, men den gir bare en rytme, en balanse til livet. Sammenlignet med et menneske som er i stand til å springe uten å vite hvor han skal hen, er den andre mye bedre stilt, som går sakte, men vet hvor han skal.

Det er to forskjellige deler i en handling: en handling i vårt indre liv og en handling i vårt ytre liv, det indre vesen og det ytre vesen. Det ytre vesen er en fysisk handling, den indre handling er vår holdning. Begge kan være handlinger av fri vilje, men på en viss måte viser de seg begge å være mekaniske eller automatiske handlinger. Den indre handling har uten tvil en sterk kraft og innflytelse på den ytre handling. Et menneske kan være opptatt hele dagen med å gjøre en ting, men hvis holdningen på samme tid arbeider mot ham, kan han aldri ha hell med sitt arbeid. Et menneske kan kanskje ved sin ytre handling fortjene en stor pris, men ved sin indre handling fortjener han den ikke. Og hvis derfor disse to handlinger står i motsetning til hverandre er det ingen oppbygning, og de ønskede resultater oppnås ikke. Det sanne resultat, det ønskede resultat, kommer med harmonien mellom disse to aktiviteter.

## Gatheka nr. 11

### Sufi Mystisisme III.

Den metode hvorved en mystiker forbereder sitt hjerte til å betre den åndelige vei.

For det første spør man: "Hva er hjertet og hvor er hjertet?" Mennesket er vant til å si at hjertet ligger i brystet. Ja, det er sant. I menneskets bryst finns et nervesenter som har så meget å gjøre med følelsene, at hjertet alltid er avbildet i brystet, det senter som er mest mottagelig for følelser. Når et menneske føler en stor glede, så er det i dette senter han føler det, som om noe lyste opp og ved at dette senter opplyses, synes hele mennesket å bli lys, han føler det som om han kunne flyve, som om hans liv var fylt av glede. Men er derimot bekymring og fortvilelse kommet inn i hans liv, så har det sin virkning også på senteret. Han føler det som om strupen snørte seg sammen og som om en tung byrde hadde lagt seg på åndedrettet. Dette viser på nytt at det er dette senter som føler.

Men det er ikke bare det som er hjertet. Vi kan likne det med et speil, som er stillet foran hjertet med brennpunktet i hjertet, og hver en ting, hver eneste følelse i menneskets fysiske vesen viser seg så i dette speil. Likesom mennesket er uvitende om sin sjel, så vet han hverken hvor hans hjerte er, eller hvor det senter finns som gjenspeiler hans følelser. Dette er et faktum som er kjent av vitenskapsmenn, så vel som det faktum at det er hjertet, som danner et barns begynnelse. Men hvis man kommer inn på mystikerens oppfatning, så vil man finne at det er hjertet, som er formens begynnelse, at også ånden har sin begynnelse, den som gjør mennesket til individ. For denne ånds dyp er i virkeligheten det, vi kaller hjertet. Av dette forstår vi at det finnes noe slikt som et hjerte, og at det er det dypeste dyp i menneskets vesen, og hvis man virkelig vet noe om det, så kommer det fra de inntrykk man mottar i dette nervesenter, som finnes i menneskets bryst, og derfor kaller menneskene det for hjertet.

I vår tid legger menneskene mindre vekt på følelse, de stoler mere på sin intelligens, sin forstand. Grunnen er, at når man møter de to slags mennesker, forstands- og følelsemenneskene, så synes man kanskje, at der er større balanse hos forstandsmennesket enn hos følelsemennesket. Og dette kan uten tvil være sant. Men mangelen på balanse kommer nettopp av den samme grunn, at der finns en kraft som er større enn forstanden, og det er følelsen. Jorden er fruktbar, men ikke så levende og sterk som vannet. Forstanden er skapende, og allikevel er den ikke så sterk og så mektig som hjertet og følelsen. Og i virkeligheten vil forstandsmennesket til slutt også vise seg å være ubalansert, hvis han ikke samtidig har utviklet den følsomme side hos seg.

Finns der ikke mange mennesker, om hvem deres omgivelser sier: "Jeg liker ham, elsker ham, beundrer ham, men han lukker sitt hjerte?" Den som lukker sitt hjerte, kan hverken elske andre helt eller tillate andre å elske ham helt. Dessuten, det menneske som bare er et forstandsmenneske, blir med tiden skeptisk, tvilende, vantro og nedbrytende, fordi der ikke er noen kraft i hans hjerte, som kan holde det i likevekt. Sufien anser det å kultivere hjertets hengivenhet som det beste middel til å oppnå åndelig forståelse. Dette kan synes å være helt forskjellig fra det de fleste tenker og mener, men han som lukker sitt hjerte for mennesket, han lukker sitt hjerte for Gud. Jesus Kristus sa ikke: "Gud er forstand, han sa, Gud er Kjærlighet." Og derfor hvis der finns en fred fra Gud - en Guds fred -, så kan den finns overalt. Og finne den ikke i noen kirke på jord eller i himmelen ovenover, så finns den ialfall i menneskets hjerte. Det sted hvor du kan være sikrest på å finne Gud, det er i et kjærlig menneskes elskende hjerte.



Det kan muligens sies, at ved forstandens hjelp vil mennesket handle overensstemmende med en viss moralsk standard, men det gjør ikke et menneske god. Er menneskene gode og rettferdige, så er det blitt gode på en kunstig måte. Selv alle fanger kan tilslutt bli rettferdige, det er målet. Men hvis en naturlig godhet og rettferdighet kan finnes noensteds, så må det være i den hjertets kilde, hvor livet rører seg og bryter frem som en spirende dyd, og hvor hver eneste dråpe av dette blir til en levende dyd. Dette viser, at godhet er ikke frembragt av mennesket, den er selve hans vesen. Og hvis han mangler godhet, så er det ikke hverken av mangel på trening, eller fordi trening er det som trenges mest, det er fordi han ennå ikke har funnet seg selv. Godhet er naturlig. Det er nødvendig for et normalt menneske å være god. Ingen behøver å undervise i, hvordan man skal leve et godt og rettskaffent liv. Hvis kjærligheten er fakkelen på hans vei, så vil den vise ham, hva ærlighet, æresord, nestekjærlighet eller et rettskaffent liv vil si. Undertiden ser vi at en ung mann med alle ungdommens voldsomme tilbøyeligheter, at han møter en ung pike som han begynner å elske, og hvis han virkelig elsker henne, begynner han å forandre sitt liv, han blir mild fordi han må trene seg for hennes skyld, han forsaker og gir avkall på det han aldri før var villig til å forsake eller gi avkall på. Og på samme måte viser det seg, at hvor der er kjærlighet, der er ikke tilgivelse så vanskelig. Et barn kommer til sin mor, og til tross for at det har fornærmet henne de tusen ganger, ber det henne om tilgivelse, det er ingen annen å gå til, og øyeblikkelig er morens hjerte ferdig til å tilgi. Tilgivelsen var der, den ventet bare på å bli kalt på for å manifesteres. Det menneske som eier følelse, kan ikke annet enn å være god og snill. Et menneske hvis følelser gir seg tilkjenne like overfor et annet menneske, han ser ved hjelp av barnets følelser, hva barnet ønsker. Og et slikt menneske anslår også en sympatisk tone hos alle og enhver, og han finner nettopp det berøringspunkt som gir ham kontakt med hver en sjel han møter, fordi han selv har kjærlighet.

Der finns mennesker som sier: Men er det ikke uklokt å gi seg selv på den måte, å la sin ømhet og kjærlighet strømme ut til alle og enhver, for menneskene er ikke å stole på? Men jeg ville si: Hvis et menneske er snill og god, så bør denne godhet manifestere seg til alle og enhver, hjertets dør bør ikke lukkes.

En mystiker - som Jesus Kristus sa: Elsk din venn. Og han gikk enda lenger, han sa: Elsk din fiende. Den samme vei går Sufien. I sin følelse av barmhjertighet overfor sine medmennesker ser han Guds kjærlighet. Og ved å vise alle og enhver kjærlighet, viser han sin kjærlighet til Gud. På dette punkt er Sufiens og Yogiens fremgangsmåte forskjellig, Yogien er ikke uvennlig, men han sier: Jeg elsker dere alle, men jeg finner, det er bedre at jeg holder meg borte fra dere, for eders sjeler famler alltid i mørke, mens min sjel lever i lyset. Gjennom mitt vennskap med dere, ville jeg forderve min sjel. Derfor er det bedre at jeg holder meg borte og elsker dere på avstand. Sufien sier: "Dette er en prøvelse, men den må gjennomleves, og jeg vil ta opp mine daglige plikter slik de kommer til meg." Til tross for at han vet hvor liten vekt han bør legge på denne verdens ting, og til tross for at han ikke verdsetter dem særlig høyt, -så utfører han allikevel sine plikter mot dem som elsker ham, som holder av ham, som er avhengig av ham og som følger ham. Like overfor dem som ikke liker ham, som kanskje forakter ham, forsøker han å finne ut, på hvilken måte han best kan møte dem. Han lever i verden, og allikevel er han ikke av verden. Hovedprinsippet for Sufien blir derfor det å elske menneskene, for den ser han oppfyllelsen, meningen og hensikten med sitt liv.

Hvor sant det er at de, som elsker sine fiender men mangler tålmodighet, at deres liv kan sammenliknes med en brennende lampe som bare har ganske lite olje. Den kan ikke holde ut og tilslutt vil flammen svinne hen. For oljen i kjærligheten er tålmodighet. Dessuten, hva er

det som er oljen på kjærlighetens sti? Fra begynnelsen til slutt: Uselvskhet, selvoppofrelse. Den som sier: Gi og ta, han kjenner ikke kjærlighet, han forstår bare forretning.

Et menneske sier kanskje: Jeg har engang elsket dypt og inderlig, men jeg ble skuffet. Det er omtrent som om et menneske ville si: Jeg grov i jorden, men da sølen og smusset kom, ble jeg skuffet. Det var sant at der kom smuss og søle, men hadde han hatt tålmodighet, ville han en dag nådd vannet. Bare tålmodighet kan holde ut. Bare utholdenhet kan gjøre stor. Den eneste vei til storhet er utholdenhet. Det er utholdenhet som gjør tingene verdifulle og menneskene store.

Imitasjonen av gull kan være like så skjønn som virkelig gull, imitasjonen av diamanten like så klar som en virkelig diamant. Forskjellen er at den ene kommer til kort, når varigheten skal prøves, mens den annen består prøven. Og allikevel må ikke mennesket sammenlignes med tingene. Mennesket har noe guddommelig i seg, og han kan bevise dette ved sin utholdenhet på kjærlighetens sti.

Og spørsmålet er nå: Hvem skal man elske, og hvordan skal man elske? Hva vi enn elsker, enten det så er plikt, menneskelige vesener, kunst, venner, et ideal eller våre medmennesker, så har vi sikkert åpnet den dør, hvorigjennom vi må passere for å nå den kjærlighet som er Gud. Kjærlighetens begynnelse virker nærmest som en unnskyldning, men den leder til det kjærlighetens ideal som er Gud alene. Mange sier: "Jeg kan elske Gud, men ikke de menneskelige vesener." Det ville være det samme, som om man sa til Gud: "Jeg elsker deg, men ikke ditt bilde."

Kan noen hate de menneskelige vesener, i hvem Guds bilde finns og allikevel påstå, at de elsker Gud? Hvis man ikke er tolerant og heller ikke villig til å ofre, kan man så med sannhet si at man elsker sin Herre og Gud? Det første som må læres, er hjertets utvidelse, og hjertets oppvåknen er den indre følelse. Hvis der finns et bevis på hellighet, så består det ikke i ordenes makt, ikke i en høy stilling - hverken spirituell eller intellektuell - heller ikke er magnetisme et bevis på at man eier den hellige ånd - den ånd som bare gir seg uttrykk i kjærlighet til våre medskapninger, i en uavbrutt strøm av kjærlighet fra den guddommelige side og som finns i menneskets hjerte. Og er først denne fontene åpnet, så renses den hjertet og gjør det så gjennomsiktig, at det kan se såvel den ytre som den indre verden. Hjertet blir da et redskap for sjelen, så hjertet kan se alt - innad som utad - ja slik at mennesket ikke bare står i forbindelse med et annet menneske, men også med Gud.

## Gatheka nr. 12

### Sufi Mystisisme IV.

Naturens femte aspekt som leder inn på visdommens vei.

Når leppene er lukket, da begynner hjertet å tale, når hjertet er taust, da blusser sjelen opp og slår ut i en flamme som opplyser hele livet. Det er denne ide som viser mystikeren stillhetens store betydning, -viser ham det som kan oppnåes gjennom hvile. I alminnelighet er det så lite kjent og forstått hva hvile vil si, fordi hvert eneste menneske som søker hvile, gjør det fordi han føler, at han behøver det etterat han er blitt trett, men var han ikke trett, ville han aldri innse nødvendigheten av hvile. Hvile har mange sider. Vi har f.eks. den hvile som finnes når et menneske trekker seg tilbake fra hverdagslivets virksomhet og befinner seg alene i sitt værelse. Han sender uvilkårlig ut et takksigelsens åndedrett, fordi han - etter alle dagens interessante eller uinteressante opplevelser - tilslutt kan si: "Endelig er jeg alene med meg selv." Dette er ikke noen ordinær følelse, der ligger en langt dypere følelse bak den, nemlig vissheten om at der ikke er noe, som nettopp nå opptar hans sinn, og ikke noe som krever hans handling, og i det øyeblikk føler hans sjel et befrielsens pust - et øyeblikks lettelse, og gleden over dette er usigelig. Men livets beruselse - som alle lider under - er slik at man ikke engang fullt ut kan sette pris på dette øyeblikk - på den befrielse som man venter seg av hvilen - etter det daglige livs travelhet.

Lærer ikke dette oss at hvile er et stort mysterium - et mysterium som mennesket meget ofte er uvitende om? Dessuten kan vi alltid legge merke til at et tenksomt menneske av naturen er rolig, og at et rolig menneske - er tenksomt. Det er hvile som gjør, at et menneske tenker bedre og klarere, og det er en stadig virksomhet som tar bort det tankefulle selv hos et sensibelt menneske. Hos de mennesker som arbeider på telefon-, telegraf- eller postkontor og til hvis sinn og nerver der stilles stadige krav, hos dem utvikler der seg ofte slike egenskaper som uforskammethet og mangel på tålmodighet. Dette er ikke fordi de blir mindre følsomme, det er bare mangel på hvile, som svekker deres kontroll over sansene og gjør, at de gir etter for den slag ting. Dette viser at hvile er ikke bare nødvendig for et menneske som går den åndelige vei, men for hver eneste sjel som lever på jorden uten hensyn til hans utviklingsgrad eller livsstandard. Det er en ting, som nødvendigvis må utvikles i den menneskelige natur, og ikke bare hos voksne mennesker. Nei, det er noe som det bør undervises i, like fra barndommen av. Oppdragelsen nå til dags legger så meget vekt på alle de intellektuelle ting som barnet kommer til å behøve i livet, men så lite på hvilen, som for barnet er høyst nødvendig. Undertiden viser katter og hunder seg å være mere intuitive enn menneskene. Har de dyrene flere forutsetninger enn menneskene? Nei, mennesket har flere og større forutsetninger. Men mennesket gir seg ikke tid til å utvikle sine intuitive evner, han ofrer ikke tid nok på det. I New York, hvor man så lett blir utkjørt av støyen fra tog, sporvei, elevator og fabrikker, moret det meg ofte å se at menneskene - når de hadde en liten stund til å sitte nedi toget eller bussen, så leste de sine aviser. Også da måtte de være beskjeftiget. Var ikke legemet i virksomhet, så måtte hjernen være det. Hva er dette? Det er nervøsitet - en så alminnelig sykdom at den nesten regnes som normal helbred. Hvis hver og en lider av den samme sykdom, så vil denne sykdom tilslutt sees på som normal. Det som kalles selvkontroll og selvdisciplin, kommer ene og alene av at man har øvet seg i å hvile, og dette er ikke bare en hjelp på den åndelige vei, men også i det praktiske liv vil det hjelpe en til å bli mere vennlig og mere hensynsfull.

Derfor benytter mystikeren denne metode - det å hvile. Og gjennom denne metode forsøker han så å gjøre seg selv skikket til å gå den åndelige vei. Den åndelige vei er, som jeg har sagt, ikke den ytre vei, den er en indre vei som man må gå og lovene og reisen langs den åndelige vei er helt motsatt lovene og reisen langs den ytre vei. Hvis jeg med tydelige ord skulle forklare den åndelige vei, ville jeg si: "Den begynner med at man setter seg i forbindelse med sitt eget indre selv." For det er i menneskets eget innerste selv at livet i Gud er å finne. Dette vil ikke si at det indres selvs stemme ikke kommer til hver og en, den er der alltid, men det er ikke alle som hører den. Når derfor Sufien begynner sine forsøk langs denne vei, så begynner han med å sette seg i forbindelse med og henvende seg til sitt indre selv, og når han først har henvendt seg til sjelen, da vil der fra sjelen komme som en slags reproduksjon - en gjentakelse, på samme måte som en sanger kan høre sin egen sang fra en grammofonplate, som har opptatt hans stemme.

Og når han så har gjort dette, da har han tatt det første skritt i den retning som fører innad, og når han så har lyttet til det som på denne måte gjengis, og når det får gi gjenklang i hans indre, og det har vakt er slags lengsel etter fred, lys eller form, så vil alt det, han har ønsket å fremkalle, bli produsert for ham, så snart som han bare har begynt å sette seg i forbindelse med sitt indre selv. Sammenlign nå det menneske som sier, "Jeg kan ikke for at jeg er virksom, bedrøvet eller bekymret, for det er min sjel og min sinnstilstand, sammenlign ham med den arbeider som rådfører seg med sitt eget selv, og man vil se at det ikke vil vare lenge, før selvet begynner å forstå verdier av dette.

Og dette har vært Sufismens lære gjennom tusener av år. Sufiens vei består ikke i å kunne samtale med engler eller med Gud, men den består i å sette seg i forbindelse med sitt dypeste innerste selv, ved stadig å blåse til den indre gnist, så den kan bli en guddommelig flammende ild. Men Sufien stanser ikke der, han går enda videre. Han går deretter over i en slags tilstand av hvile, og denne hvile tilveiebringes ved at han sitter i en bestemt stilling ved at han ånder rytmisk og ved en bestemt sinnets holdning. På denne måte vil han etterhånden bli seg bevisst noe i sitt vesen som ikke er det fysiske legeme, men noe som ligger over det. Og jo mere han blir seg dette bevisst, desto mere begynner han å forstå den virkelige sannhet, sannheten om livet etter dette. Og da er sannhet ikke lenger noe, som kan kalles hans innbilning, heller ikke hans tro, for det er hans fulle forståelse av de erfaringer som er uavhengig av fysisk liv, og det er i denne tilstand, man er i stand til å oppleve livets fenomener. Derfor fusker ikke Sufien med de forskjellige undergjæringer og fenomener, for er han først engang nådd til erkjennelsen av dette, da blir hele livet et eneste fenomen for ham. hvert et øyeblikk og hver en erfaring bringer ham da fornyet forståelse og erkjennelse av det liv, som han har funnet i sin meditasjon.